

[Finn Poulsen.]

de skærpede finansieringsregler, vi gennemførte sidste år, da vi gik over fra nettoberegningsprincippet til bruttoberegningsprincippet, skal til at gøre sig gældende. Der er bogstavelig talt ikke opført bygninger, hvor skærpselsen endnu har virket; den kommer først nu.

Jeg synes også, at erfaringerne fra de uregulerede områder kunne tyde på, at det ikke var helt ved siden af, når vi sidste år hævdede, at det var muligt med lidt mere mod at gøre byggeriet frit. Jeg synes, den udvikling, der er kommet i Odenseområdet, tyder på, at det var rigtigt, når jeg sidste år hævdede, at man godt kunne give Odense fri med det samme, og at man også godt kunne være mere store over for de 18 kommuner ved Ålborg — og mon ikke den tidligere højtærede boligminister vil indrømme, at det var rigtigt?

Det, der nu foreligger i det fremsatte lovforslag og i den redegørelse, ministeren har givet om sine tanker om fremtidig administration af byggerereguleringen, har, så vidt jeg kan se, en helt anden tendens end den, vi har givet udtryk for. Jeg synes ikke rigtig, at det foreliggende, når man skal tage den politiske situation og talen om samarbejde i betragtning, på rimelig måde imødekommer vore synspunkter; men jeg håber, at vi kommer væsentligt længere under udvalgsforhandlingerne.

Må jeg om selve boliglovsforslaget og de enkelte bestemmelser uden at gå i detaljer sige, at vi principielt kan tiltræde forslaget om fremskaffelse af mere egenkapital for at fremme opsparingen til boligbyggeri; men udformningen af den højtærede ministers forslag er ikke rigtig. En generel nedsættelse med 5 pct. — i de sociale selskaber 4 pct. — forekommer mig ikke rigtig. Hvis forslaget gennemføres, vil forskellen mellem de sociale selskaber og andre dele af byggeriet jo fastholdes og forstærkes, og det betyder, at lånegrænsen for byggeri med lån i tredjeprioritetsinstitutter fremtidig, hvor man ikke har supplerende sikkerhed, går ned fra 75 til 70 pct.; der stilles altså krav om en egenkapital på 30 pct. i stedet for 25. Det synes jeg ikke er nødvendigt, og det er i strid med traditionel dansk politik på dette område. Vi skulle se at nå frem til de normale forhold. Det må dog være rimeligt,

at når folk har skaffet sig 25 pct. af, hvad det koster at bygge sig et hus eller skaffe sig en lejlighed, bør de også have det. Det er slet ikke dér, tampen brænder. Den brænder dér, hvor der i øjeblikket kan lånes op til 94 pct. — og i praksis kan det godt være mere — 90 pct. eller 85 pct. Her går lovforslaget ud på, at grænserne skal ned til 90, 85 og 80 pct. Det er dér, problemet ligger, og det må vi naturligvis drøfte.

Der er en hel del saglige spørgsmål, som skal drøftes, også forsikringsgarantiens placering, hvis man går ned. Det er dog et spørgsmål, om det er nødvendigt at tage denne udgift med, hvis man går så langt ned, som man tænker sig. Jeg mener, vi må prøve at forme reglerne således, at det ikke bliver generende i større omfang end højst nødvendigt for tredjeprioritetsinstitutterne, som er en god form i dansk boligpolitik, og som ingen har grund til at fortryde.

Altså, det er de høje lånegrænser — og fortrinsvis 90 pct.- og 85 pct.-grænserne — der er grund til at se på, ikke mindst når vi ser det i forbindelse med den bestemmelse, der indeholdes i § 73, ifølge hvilken den højtærede ministers forslag jo svækker — det er bevidst, det er jeg klar over, det har sin særlige begrundelse — det krav til egenkapital, som man lige har stillet ved at sætte lånegrænserne ned. Man udvider mulighederne for, at de, der bygger, de, der ønsker at leje eller kan komme til at leje i sociale selskaber, ved at henvende sig til kommunerne kan få særlig støtte, kontant i visse tilfælde, lån eller garanti for boligandel eller -indskud efter visse nærmere kriterier. Det er egentlig ejendommeligt. Det vil altså sige, at den del af befolkningen, som kan komme i betragtning ved de sociale selskaber, men hvis økonomiske vilkår i øvrigt er ganske tilsvarende den del af befolkningen, der ikke kan komme i betragtning, fordi reglerne principielt omfatter mindrebemidlede, altså kan skaffe egenkapitalen på en lettere måde end alle andre. Det er dog en forskelsbehandling, som der ikke er megen rimelighed i.

Nu vil jeg gerne her sige, at jeg ikke på forhånd afviser en udvidelse af § 73, men at jeg meget gerne vil drøfte det nærmere. Jeg vil gerne have at vide, hvad der egentlig ligger heri, for som det er formuleret, er der